

[Einar Simonsen.]

lovene af 1919, altsaa i omtrent 30 Aar, har staaet en Mand, Direktør Niels Frederiksen, der med sit sunde konservative Bondeinstinkt aldrig har glemt at fremhæve over for de unge Landmænd, der søgte Statslaan, at Betingelsen for at faa dette var, at man kendte og erkendte Pligt og Ansvar over for det Samfund, der gav sit Bidrag til, at et nyt Hjem kunde oprettes. Jeg tror, det har været af uvurderlig Betydning, at Formanden for Statens Jordlovsudvalg gennem alle Aarene, saavel i Modgangs- som Medgangstider, altid har holdt denne klare Linie og paa sin egen djærve Maade har fremholdt den over for de mange saavel Begyndere som de ældre af Standen. Jeg vil sige til de halve og hele Modstandere af Udstykningen, som ofte bruger Vendingen: Vi advarer imod en forceret Udstykning — Ja, deri har de utvivlsomt Ret. En forceret Udstykning vilde, hvis den var mulig, hvad den jo ikke er i Dag, være at lægge Gift for en sund og naturlig Udstykning. Er der noget Omraade, hvor der bør stilles Krav om en rolig og jævnt fremadskridende Udvikling, saa er det i et Spørgsmaal som dette, hvor det i saa afgørende Grad er det individuelle, Manden, og for Resten Konen med, det kommer an paa. Hvis man vilde gaa til en Udstykning, der gik videre, end der var virkelig kvalificerede Ansøgere til, vilde man ikke alene gøre Udstykningssagen en stor Bjørnetjeneste, men man vilde handle samfundsøkonomisk uforsvarligt.

Lad mig sluttelig sige, ikke mindst til dem, der inden for det større Landbrug ser med en vis Skepsis paa Udstykningen fremover: det skal ikke være saadan, at vi Gaardmænd og Proprietærer ønsker, at de unge i Aldersklassen mellem 15 og 28—30 Aar gør deres Tjeneste hos os i Landbruget, og naar saa den Tid kommer, da de stræber efter at sætte Fod under eget Bord og kun har de Midler, de har sparet op, men ellers har vist, at de har den fornødne Flid og Nøjsomhed og i det hele taget har kvalificeret sig til at tage en selvstændig Landbrugsgerning op under de Forhold, som en saadan nu en Gang skal udøves under her i Landet, at vi da maa henvise disse dygtige unge til et Arbejde ved et Hus eller en Gaard, til det offentlige Arbejde i Sognet eller til Byens Industriliv. Saadan skal det ikke være. Det er i alles, ogsaa i det større Landbrugs Interesse, set i videre Perspektiv, at disse unge, dygtige Folk, som der

dog heldigvis stadig er en Stab af, selv om den sikkert nok i Fremtiden paa Grund af mange Forhold desværre bliver mindre, kan faa en økonomisk Støtte af Samfundet til Start og Opbygning af egen selvstændig Bedrift. Det er efter denne principielle Retningslinie, vi fra Venstres Side stiller os bag Landbrugsministeren og det foreliggende Lovforslag.

Jeg skal i det følgende fremsætte nogle Bemærkninger om selve det foreliggende Lovforslag og da straks udtale min Glæde over og Anerkendelse af, at Ministeren sammen med den af ham nedsatte Jordlovs-kommission er naaet til Enighed baade om at samle og derigennem forenkle hele den fremtidige Lovgivning paa dette Omraade og om selve Lovens mange Afsnit, bortset fra et enkelt, som det maa indrømmes, væsentligt Punkt — jeg tænker selvfølgelig paa § 8: Fremskaffelse af Jord. Det vil betyde en overordentlig Lettelse for den fremtidige Praksis og Administration af Jordlovgivningen, at disse mange Udbygninger, Tilbygninger og Tilføjelser, der gennem Tiderne er foretaget, nu samles i een Lov; det vil gøre det hele mere overskueligt. Da der i Jordlovs-kommissionen er opnaaet Enighed om saa at sige alle Detailler bortset fra et Par, nemlig § 3, Stk. 1, og § 34, Stk. 4 — begge Spørgsmaal, der egner sig bedre for en videre Drøftelse i et Udvalg, som sikkert ogsaa vil blive nedsat efter Lovforslagets første Behandling her i Tinget —, vil jeg gaa over til at sige lidt om det springende Punkt: § 8, Fremskaffelse af Jord til selve Udstykningen og af Tillægsjord til bestaaende Brug.

Jeg vil her igen give Landbrugsministeren Ret, naar han ved Fremsættelsen udtalte, at den Affattelse, § 8 har faaet, kan blive mere virksom og betydningsfuld, end man ved første Øjekast tror. Kommer vi nemlig ind i en Prisfaldsperiode — og hvorfor skulde vi ikke det, man har dog aldrig set, at det økonomiske Pendul kun har svinget een Vej; det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard spaar endog, at Prisfaldsbewægelsen vil komme over os som en Tyv om Natten, og Jordlovsudvalgets Direktør spaar et snarligt Prisfald paa Korn, helt ned til 14 Kr. —, kommer vi ind i en Prisfaldsperiode, siger jeg, og dette Prisfald kommer ganske utvivlsomt før den Tid, da Materialesituationen gør det muligt til et blot nogenlunde rimeligt Prisniveau at udstyke og bebygge den Jord, Statens Jordlovs-